

Sygn. akt VII K 847/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04.08.2016 roku

1) sprawy **J. M.**, syna R. i H. z domu O., urodzonego (...) w P.

podejrzanego o to, że:

w dniu 22 lipca 2015 r. dokonując zgłoszenia telefonicznego na infolinie (...) S.A w P. (...)wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali wyłudzić odszkodowanie komunikacyjne w kwocie 9.205,77 zł z tytułu kolizji drogowej z dnia 21 lipca 2015 r. samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) z samochodem dostawczym marki (...) (...) o nr rej. (...)(...), podając niezgodnie z prawdą oświadczenie o uszkodzeniach samochodu V. (...), dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania w/w odszkodowania w postaci oświadczenia o uszkodzeniu kabiny, szyby czołowej, zbiornika paliwa, zabudowy samochodu, oświetlenia, listwy aluminiowej oraz akumulatora, podczas gdy w rzeczywistości w/w uszkodzenia miały miejsce podczas innego zdarzenia drogowego czym działał na szkodę (...) S.A w Ł., przy czym ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 i 3 kk

2) sprawy **M. M.**, syna J. i B. z domu F., urodzonego (...) w P.

podejrzanego o to, że:

w dniu 22 lipca 2015 r. dokonując zgłoszenia telefonicznego na infolinie (...) S.A w P. (...)wspólnie i w porozumieniu z J. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali wyłudzić odszkodowanie komunikacyjne w kwocie 9.205,77 zł z tytułu kolizji drogowej z dnia 21 lipca 2015 r. samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) z samochodem dostawczym marki F. (...) o nr rej. (...)(...), podając niezgodnie z prawdą oświadczenie o uszkodzeniach samochodu V. (...), dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania w/w odszkodowania w postaci oświadczenia o uszkodzeniu kabiny, szyby czołowej, zbiornika paliwa, zabudowy samochodu, oświetlenia, listwy aluminiowej oraz akumulatora, podczas gdy w rzeczywistości w/w uszkodzenia miały miejsce podczas innego zdarzenia drogowego czym działał na szkodę (...) S.A w Ł., przy czym ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 i 3 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec podejrzanych **J. M. i M. M. (1)** warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec podejrzanych **J. M. i M. M. (1)** świadczenie pieniężne w kwotach po 1000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

3. zasądza od podejrzanych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty po 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2015 roku około godziny 10.00 w miejscowości B. jechały z naprzeciwka dwa pojazdy: marki V. (...) o nr rej. (...) oraz F. (...) o nr rej. (...). Kierowcą samochodu V. był podejrzany M. M. (1), natomiast samochodu F. (...) – B. K.. M. M. (1) transportował drewno.

/wyjaśnienia M. M. (1) – k. 17, k. 25v.-26 (zbiór A);

wyjaśnienia J. M. – k. 21, k. 28v.-29 (zbiór A);

zeznania B. K. – k. 7v./

Kiedy pojazdy mijaly się na wąskiej drodze obaj kierowcy zjechali do swojej prawej strony. Po minięciu się pojazdów M. M. (1) popełnił błąd w technice jazdy zjeżdżając prawymi kołami na miękkie pobocze a w konsekwencji przewrócił się na bok.

/protokół z wywiadu przeprowadzonego przez (...) – k. 6 (zbiór A);

wyjaśnienia J. M. – k. 21, k. 28v.-29 (zbiór A);

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 25v.-26 (zbiór A);

zeznania S. P. – k. 2-2v. (zbiór C);

zeznania J. T. – k. 5v. (zbiór C);

zeznania B. K. – k. 7v./

Po zaistniałym zdarzeniu M. M. (1) wraz z podejrzany J. M. udali się do B. K.. Przekazali mu, że albo przyznaje się do winy i pisze oświadczenie albo oni wzywają policję. B. K., mimo że nie był sprawcą przedmiotowego zdarzenia drogowego, pod presją i naciskami podejrzanych napisał oświadczenie, zgodnie z którym wziął winę na siebie.

/protokół z wywiadu przeprowadzonego przez (...) – k. 5 (zbiór A);

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 17, k. 25v.-26 (zbiór A);

wyjaśnienia J. M. – k. 21, k. 28v.-29 (zbiór A);

zeznania B. K. – k. 7v./

W dniu 22 lipca 2005 roku J. M. zgłosił szkodę na infolinię (...) SA. Jako przyczynę zdarzenia podał, iż kierowca pojazdu marki (...) nie ustąpił pierwszeństwa a kierowca pojazdu marki V. chcąc uniknąć zderzenia wpadł do rowu i doszło do jego uszkodzenia.

/druk zgłoszenia szkody w pojeździe – k. 7-8 (zbiór A);

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 17, k. 25v.-26 (zbiór A);

wyjaśnienia J. M. – k. 21, k. 28v.-29 (zbiór A)/

Po upływie miesiąca została wydana decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania.

/wyjaśnienia J. M. – k. 21, k. 28v.-29 (zbiór A);

wyjaśnienia M. M. (1) – k. 25v.-26(zbiór A);

zeznania S. P. – k. 2-2v. (zbiór C)/

J. M. nie był dotychczas karany.

/dane o karalności – k. 22 (zbiór A)/

M. M. (1) jest osobą niekaraną.

/dane o karalności – k. 32 (zbiór A)/

M. M. (1) ma 28 lat. Legitymuje się średnim wykształceniem. Z zawodu jest technikiem – mechanikiem samochodowym. Jest żonaty. Ma na utrzymaniu 6 miesięczne dziecko. Jest zatrudniony w firmie PPHU (...) w charakterze kierowcy. Otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 11.286 złotych miesięcznie. Jest właścicielem domu jednorodzinnego o powierzchni 200 m².

/dane osobo – poznawcze – k. 16-16v. (zbiór A)/

J. M. ma 51 lat. Legitymuje się zawodowym wykształceniem.

Z zawodu jest tokarzem. Jest żonaty. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest właścicielem firmy PPHU (...). Z prowadzonej działalności osiąga miesięczny dochód w kwocie 2.500 złotych. Jest właścicielem gospodarstwa rolnego o pow. 1,5 ha.

/dane osobo – poznawcze – k. 20-20v. (zbiór A)/

Przesłuchany w charakterze podejrzanego M. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w lipcu 2015 roku kierował samochodem ciężarowym marki V. (...) nr rej. (...). Transportował drewno. W miejscowości B. z naprzeciwka nadjechał pojazd L.. Kiedy pojazdy zbliżyły się do siebie, kierowca L. nie zjechał na pobocze. Tym samym aby uniknąć kolizji M. M. (1) odruchowo zjechał maksymalnie na pobocze celem uniknięcia zderzenia. Po zahamowaniu samochód zatrzymał się w miejscu. Następnie po kilku sekundach przewrócił się na prawy bok. M. M. (1) nic się nie stało. Po pewnym czasie na miejsce zdarzenia przyjechał ojciec M. M. (1) – J. M.. Samochód V. został postawiony na koła za pomocą dwóch wyciągarek. M. M. (1) wyjaśnił, iż nie zna kierowcy L.. W ocenie podejrzanego kierujący L. mógł bardziej zjechać na pobocze. Wtedy on nie musiałby tak bardzo zjeżdżać na pobocze. Uznając, że sprawcą jest kierowca L., M. M. (1) udał się razem z J. M. do miejsca zamieszkania kierującego samochodem L.. Po przedstawieniu swojego stanowiska powiedzieli kierowcy L., że albo poczuwa się do winy i napisze oświadczenie albo zadzwonią na Policję. Następnie kierowca L. napisał oświadczenie, że jest winny zaistniałego zdarzenia, które zostało załączone do wniosku o odszkodowanie. M. M. (1) oświadczył, iż nie miał zamiaru wyłudzić odszkodowania. Samochód którym jechał jest przedmiotem jego pracy. Jego zdaniem błędnie zinterpretował zdarzenie. Tym samym żałował, iż złożył wniosek o odszkodowanie.

/wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) – k. 17 (zbiór A)/

W dniu 15 grudnia 2015 roku M. M. (3) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wcześniej był przekonany, że miał z ojcem rację, gdy składali wniosek o odszkodowanie. Podniósł, że żałuje swojego czynu. Wyjaśnił, iż po odmowie wypłaty odszkodowania nie odwoływali się od tej decyzji. W związku z planami założenia własnej działalności gospodarczej, do której potrzebna jest niekaralność, podejrzany poprosił o zakończenie sprawy warunkowym umorzeniem postępowania.

/wyjaśnienia M. M. (1) – k. 25v.-26 (zbiór A)/

J. M. przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż prowadzi własną działalność gospodarczą. Jest właścicielem samochodu ciężarowego marki V. nr rej. (...). Ponadto wyjaśnił, iż w dniu 21 lipca 2015 roku około godziny 10.00 skontaktował się z nim jego syn M. M. (1) i powiedział mu, że w celu uniknięcia kolizji drogowej zjechał na pobocze a następnie samochód załadowany drewnem osunął się do rowu i przewrócił na prawy bok. J. M. udał się na miejsce kolizji. Tam syn opowiedział mu przebieg zdarzenia. J. M. w oparciu o relację M. M. (1) uznał, że sprawcą jest kierowca L.. M. M. (1) opisał ojcu jak wyglądał samochód L.. Po tym opisie J. M. uznał, iż kierowcą L. mógł być B. K.. B. K. przyznał, iż mijal się z samochodem M. M. (1). Wskazał, że nie widział, iż ciężarówka z drewnem przewróciła się do rowu. J. M. przedstawiając swoje argumenty, doprowadził do tego, że B. K. napisał oświadczenie,

w którym przyznał się do winy. Następnego dnia J. M. zgłosił szkodę na infolinii (...). Następnie J. M. opisał uszkodzenia w swoim pojeździe. J. M. wyjaśnił, iż po upływie miesiąca otrzymał decyzję odmawiającą wypłaty odszkodowania. J. M. podniósł, iż nie zamierzał wyłudzić odszkodowania. Występując o nie był przekonany, że K. jest sprawcą tego zdarzenia drogowego. Wnioskował o odszkodowanie, gdyż uważał, że mniejszy samochód powinien ustąpić większemu. Nadto J. M. wyjaśnił, że żałuje, iż gruntownie nie przeanalizował tego zdarzenia i nie pokusił się o poradę specjalisty. Ponadto poprosił o zakończenie sprawy warunkowym umorzeniem postępowania karnego, gdyż prowadzi działalność gospodarczą, do której prowadzenia potrzebna jest mu niekaralność.

/wyjaśnienia J. M. – k. 21 (zbiór A)/

W dniu 15 grudnia 2015 roku J. M. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Dodatkowo wyjaśnił, iż obecnie ma wiedzę na temat złej interpretacji przepisów, dotyczących zdarzenia drogowego. Wyjaśnił, iż kiedy składał wniosek o odszkodowanie myślał, że ma rację. Podniósł, że żałuje swojego czynu. Po uzyskaniu odmownej decyzji w przedmiocie odszkodowania, nie odwoływał się od niej. Ponadto poprosił o zakończenie sprawy warunkowym umorzeniem postępowania karnego, gdyż prowadzi działalność gospodarczą, do której prowadzenia potrzebna jest mu niekaralność.

/wyjaśnienia J. M. – k. 28v.-29 (zbiór A)/

Sąd ustalając stan faktyczny w mniejszej sprawie oparł się na wyjaśnieniach M. M. (1) i J. M., w części w której przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu oraz na zeznaniach świadków: B. K., J. T., S. P. oraz protokołach z wywiadu przeprowadzonego przez (...), druku zgłoszenia szkody w pojeździe, danych o karalności. Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia i koresponduje ze sobą, dlatego też zasługuje na obdarzenie go atrybutem wiarygodności. Oceniając zeznania świadków, Sąd uznał dodatkowo, że są one konsekwentne, logiczne i spójne. Ponadto wartość nieosobowego materiału dowodowego zebranego w sprawie, nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd nie dał wiary jedynie wyjaśnieniom podejrzanych w części, w której starali się oni spłaszczyć swoją odpowiedzialność, podnosząc, iż błędnie zinterpretowali zdarzenie, gdyż samochód mniejszy powinien ustąpić większemu.

Nie można w niniejszej sprawie mówić o błędnej interpretacji zdarzenia, gdyż do kolizji doszło na skutek błędu w technice jazdy M. M. (1). Jego samochód przewrócił się bowiem nie w momencie wymijania się jego pojazdu z samochodem B. K. tylko chwilę później.

Jak zeznał bowiem J. T., który jest obiektywnym źródłem dowodowym w niniejszej sprawie, przedmiotowe pojazdy wyminęły się, następnie pojazd B. K. minął się jeszcze z pojazdem J. T.. Dopiero wtedy tylne koła naczepy pojazdu marki V. zjechały na pobocze a następnie ciężarówka przechyliła się na prawą stronę i przewróciła się do rowu. Zeznania J. T. korespondują z zeznaniami B. K., który podniósł, że po wyminięciu pojazdów pojechał dalej. Spojrzał jeszcze w lusterko wsteczne i widział, że V. zjechało na pobocze.

Zebrany materiał dowodowy i powyższa jego ocena pozwoliły na ustalenie, że J. M. i M. M. (1) działali z zamiarem bezpośrednim popełnienia przestępstwa oszustwa. Wiedzieli, że do zdarzenia doszło na skutek popełnionego błędu w technice jazdy przez M. M. (1). Pomimo tego wspólnie uzgodnili, iż J. M. wystąpi o odszkodowanie do (...). Tym samym podejrzani uznali, że zgłoszą szkodę wynikającą ze zdarzenia drogowego z jednoczesnym podaniem nieprawdziwych okoliczności jego przebiegu w celu uzyskania nienależnego odszkodowania.

Dlatego też Sąd uznał, iż podejrzani dokonali zarzucanego im czynu.

Reasumując, Sąd uznał, że podejrzani działając wspólnie i w porozumieniu dokonując w dniu 22 lipca 2015 r. zgłoszenia telefonicznego na infolinię (...) S.A w P. (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali wyłudzić odszkodowanie komunikacyjne w kwocie 9.205,77 zł z tytułu kolizji drogowej z dnia 21 lipca 2015 r. samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) z samochodem dostawczym marki F. o nr rej. (...)(...), podając niezgodnie z prawdą oświadczenie o uszkodzeniach samochodu V. (...), dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania w/w odszkodowania w postaci oświadczenia o uszkodzeniu kabiny, szyby czołowej, zbiornika paliwa, zabudowy samochodu, oświetlenia, listwy aluminiowej oraz akumulatora, podczas gdy w rzeczywistości w/w uszkodzenia miały miejsce podczas innego zdarzenia drogowego czym działali na szkodę (...) S.A w Ł. swoim zachowaniem swoim zachowaniem wyczerпали dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

Czyn zarzucany podejrzanym należało zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (art. 286 § 3 kk). W niniejszej sprawie bowiem w wyniku przedmiotowego czynu nie powstała żadna szkoda. Grożąca szkoda też była stosunkowa niewielka. Podejrzani działali z niewielką winą, nagle, bez głębszej refleksji.

Sąd uznał podejrzanych za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Nie dali posłuchu normie prawnej, mimo iż mieli taką możliwość.

Oceniając iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w niniejszej sprawie mienie;
- rozmiary wyrządzonej szkody – szkoda nie została wyrządzona;
- rozmiary grożącej szkody – stosunkowo niewielkie;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – podejrzani uznali, że dla wypłaty odszkodowania można bezpodstawnie przypisać sprawstwo B. K..

W niniejszej sprawie okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Podejrzani nie byli dotychczas karani, nie tylko za przestępstwo umyślne, ale również za nieumyślne. Także ich właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, w szczególności ustabilizowana sytuacja majątkowa i rodzinna, dają podstawę do przypuszczenia, że podejrzani nie poczytają sobie warunkowego umorzenia za bezkarność i będą mimo to przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią nowego przestępstwa.

Dlatego też Sąd nie kwestionując całej naganności zachowania podejrzanych, uznał jednak, iż niniejszej sprawie zachodzą podstawy do skorzystania z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Mając na uwadze fakt, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok.

Ustalając okres próby na jeden rok Sąd miał przede wszystkim na uwadze fakt, iż podejrzani dotychczas nie wchodzili w konflikt z prawem, co może wskazywać na incydentalny charakter tego czynu.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec podejrzanych świadczenie pieniężne w wysokości po 1.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu orzeczone świadczenie pieniężne wraz

z ustalonym okresem próby spowodują, iż podejrzani nie będą mieli poczucia, że za swoje niewątpliwie naganne zachowanie, nie ponieśli konsekwencji.

O kosztach sądowych wobec podejrzanych orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk.

Oplata została orzeczona na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).